

ganste vist ikke saaledes, at der skulde kræves en Grundlovsforandring til at komme udover dem, men der er en Mangfoldighed af Grundlovsbestemmelser, om hvilke det ikke gjælder, at de skulle vedtages paa særlig Maade, af Grundlovsbestemmelser, der kunne vedtages ved sædvanlig Lov, og selvfølgelig vil det ogsaa være Tilfældet med de Grundlovsbestemmelser, der ere blevne Dele af Forfatningen gennem Praxis, at de kunne forandres ved sædvanlig Lov. Men at de midlertidige Finantslove ere blevne en Del af Forfatningen igjennem den faste Praxis, som vi have haft her i Landet, saalænge vi have haft Forfatningen, kan Ingen være i Tvivl om. De midlertidige Finantslove ere ikke blot et formelt, retligt Led af vor Forfatning, men de ere ogsaa et nødvendigt Led deraf, det er en forfatningsmæssig Udvikling paa Grundlovens Grund og, i næste Overensstemmelse med Grundlovens Tanke. De midlertidige Finantslove ere ingen Billaarlighed, de ere ikke Noget, man en Skjøn Dag er bleven enig om, men de ere et nødvendigt Udtryk for, hvad der i Overensstemmelse med Grundloven maa ske under de givne Forhold, at vi den 1ste April ingen Finantslov have. Det høitærede Ministerium kan være ganske roligt for; at de Mænd, der i 1850 efter nylig at have givet Grundloven enedes om en midlertidig Finantslov, havde nok saa god Forstand paa, hvad der er Grundlovens Mening, som dette høitærede Ministerium og dets Benner, i alt Fald nærer jeg aldeles ingen Tvivl derom. Og hvorfor maa den Situation, at der paa den 1ste April ingen Finantslov er, nødvendigt i Overensstemmelse med Grundloven dækkes paa denne Maade? Ja, for at forstå dette, maa man først være paa det Rene med, hvad der da er den forfatningsmæssige Gang i Finantsloven. Rent formelt kan man jo sige, at hver Gang vi faae fat paa Finantsloven, tage vi det Hele op fra Grunden og stemme om alle enkelte Poster paa hele Budgettet. Det er den formelle Ordning i Tingene, men reelt vide vi Alle, at det ikke gaar saaledes til. Det, der sker ved den aarlige Finantslovbehandling, er noget meget mindre, noget meget mere enkelt. I Virkeligheden vende vi aldeles ikke op og ned paa Bøtten hvert Aar. Dvertimod, det aarlige Budget kommer til os i Aar fra i

Fjor, og det kommer med alle de Bevillinger, som i de forløbne 35 Aar have viist sig nødvendige her i Landet. Det kommer til os med Noget, jeg vil ikke kalde det et Normalbudget, det er det ikke, men det kommer til os som et Billede af hele den finantsielle Retstilstand, der har udviklet sig i den forløbne Tid, mens vi have haft Forfatningen. Det, der foregaar i det enkelte Aars Finantslovbehandling, er sandelig ikke det, at vi tage Alt op fra Nytt og gjøre Alt om, der er gjort, nei, vi modtage Budgettet fra et bestemt Punkt med den Grændse, hvortil Udviklingen er naaet, og saa føie vi det til, som det sidste Aars Krav medfører. Det, der sker ved det enkelte Aars Finantslovbehandling, er væsentlig tre Ting, for det Første det, at der tilføies, hvad dette enkelte Aars Krav medfører, at der tilføies de såkaldte ekstraordinære Udgifter, Udgifter en Gang for alle, Udgifter for dette Aar. Det er Noget, man gjenfinder paa hvert enkelt Aars Finantslov, Noget, som hvert enkelt Finantsaar fører med sig. Det er det One, og det Andet, som skulde ske ved Finantslovens Behandling, er det, at den Udvikling, som Livet har ført med sig i Løbet af et Aar, faaer sit Udtryk paa Finantsloven; og det vil jo i Reglen ske paa den Maade, at en Bevilling kræves forøget, dels af Hensyn til Folkemængdens Forøgelse, dels ogsaa af Hensyn til, at Kravene til Statskassen under den moderne Opfattelse blive større og større. Det vil derfor være en regelmæssig tilbagevendende Bestjæftigelse at forøge de enkelte Bevillingsposter, saa at de svare til det øieblikkelige Behov. Endelig, for saa vidt det ogsaa er den moderne Praxis, at Staten tager flere og flere Op-gaver ind under sig, vil det for det Tredie være den aarlige Finantslovbehandling's Op-gave at optage nye Poster paa Finantsloven, at dække med Bevillinger de nye Krav, der stilles. Den aarlige Finantslovbehandling omfatter disse tre Ting: de ekstraordinære Bevillinger for et enkelt Aar, Forøgelse af de gjældende Bevillinger og Nybevillinger. Det er det, der sker ved den enkelte aarlige Finantslovbehandling. Men hvad er det saa, der naturlig følger af, at der i et enkelt Aar intet Resultat kommer ud af Finantsbehandling? Den naturlige og rimelige Konsekvens er ikke den, at